

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobkyně: **Ing. R.K.**
bytem [redacted]
zastoupena obecným zmocněncem [redacted]
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/210251-917,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/210251-917, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 25. 7. 2017, č. j. 82050/2017/LIB. Označeným rozhodnutím úřad práce vyslovil, že se podle § 33, § 34 a § 35 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti ze dne 2. 1. 2014, žalobkyni přiznává doplatek na bydlení ve výši 1 240 Kč od 1. 1. 2014 do 31. 1. 2014.
2. Žalobkyně namítala, že odůvodněné náklady na bydlení byly stanoveny v rozporu s právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci uvedeném v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 58 Ad 8/2016-45, a dalších rozsudcích, podle něhož má být výše obvyklého nájemného v daném místě pro účely nároku na doplatek na bydlení úřadem práce stanovena transparentně a objektivně, v souladu s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu, aby byl zajištěn jednotný výklad, jednotná aplikační a rozhodovací praxe, nikoli vždy pro každého žadatele zvlášť ve vztahu ke konkrétnímu bytu. Takto žalovaný podle názoru žalobkyně nepostupoval, neboť nájemné v místě obvyklé bylo stanoveno až na základě odvolání a následných rozhodnutí, speciálně pro byt užívaný žalobkyní. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že prokazatelně placené nájemné za užívaný byt nebylo do výpočtu obvyklého nájemného zahrnuto. Důkaz - seznámení účastníka řízení s výpočtem stanovení nájemného v místě obvyklého pro účely opakovaných dávek pomoci v hmotné nouzi - se tváří, jakoby se vztahoval nejen na žalobkyni.
3. Podle žalobkyně úřad práce stanovil obvyklé nájemné tak, aby byl žalobkyni přiznán doplatek na bydlení v co nejnížší částce. Žalobkyně dále poukazovala na skutečnost, že pracovnice úřadu práce L. V. žalobkyni opakovaně svým postupem poškozovala, postupovala tak, aby svoje tvrzení obhájila. Žalobkyně se musela svých nároků nekompromisně domáhat, proto tuto osobu považuje za podjatou a soud by k této skutečnosti měl přihlédnout.
4. Žalobkyně trvala na tom, že daný výpočet obvyklého nájemného nelze použít, neboť byl stanoven speciálně pro byt užívaný žalobkyní. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 Ads 178/2017-35, je pro doplatek na bydlení za měsíc leden 2014 nepoužitelný. Protože obvyklé nájemné již nelze stanovit předem, měl by si soud vyžádat k jeho určení znalecký posudek.
5. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a žádala náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 58 Ad 16/2015,

jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí, jakož i rozhodnutí úřadu práce, ve věci doplatku na bydlení za měsíc leden 2014.

7. Proto byl proveden nový výpočet stanovení nájemného v místě obvyklého, konkrétně pro lokalitu města Liberec, městskou část Horní Růžodol. Vzhledem k tomu, že faktická výše nájemného za 1 m² byla u bytů s menší rozlohou vyšší, vytvořil úřad práce soubor 4 bytů srovnatelné velikosti, které mu jsou známy z úřední činnosti, na základě tohoto vzorku bylo určeno nájemné v místě obvyklé pro tržní byty o velikosti do 40 m² v městské části Liberce Horní Růžodol ve výši 120 Kč/m². Protože žalobkyně obývá byt s podlahovou plochou 34 m², činilo obvyklé nájemné částku 4 080 Kč, která byla vzata v úvahu jako započitatelné nájemné, i když žalobkyně ve skutečnosti hradí nájemné 5 000 Kč.
8. Podle žalovaného byla výše nájemného v místě obvyklého stanovena transparentně a objektivně, postup správním orgánům nevytkl ani krajský soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 58 Ad 8/2016, ani Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, sp. zn. 4 Ads 178/2017.
9. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, zejména zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a správním řádem, proto navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

10. Dne 27. 12. 2013 podala žalobkyně k poštovní přepravě žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Z hlediska uplatněných žalobních bodů nepovažuje soud za potřebné konstatovat celý průběh správního řízení, za podstatné považuje, že žalobkyně byla vyrozuměním ze dne 7. 7. 2017 informována o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci opětovného posouzení nároku na dávku. Ve spise je založen dokument - seznámení účastníka řízení s výpočtem stanovení nájemného v místě obvyklého pro účely opakovaných dávek pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Podle něho nájemné v místě obvyklé pro malé byty do velikosti 40 m² činí 120 Kč/m².
11. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. 82050/2017/LIB, přiznal úřad práce žalobkyni dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení od 1. 1. 2014 do 31. 1. 2014 ve výši 1 240 Kč. Úřad práce provedl výpočet stanovení nájemného v místě obvyklého pro lokalitu města Liberec, městskou část Horní Růžodol. Odkázal na § 3 a § 7 nařízení č. 453/2013 Sb., dle kterého je možné pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi stanovit v místě obvyklé nájemné na základě prokazatelného doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Ze vzorku 4 srovnatelných bytů, které mu jsou známy z úřední činnosti, úřad práce vytvořil započitatelné nájemné, které činí pro tržní byty o velikosti do 40 m² v Liberci, městské části Horní Růžodol, částku 120 Kč/m², tj. u bytu velikost 34 m² činí obvyklé nájemné 4 080 Kč. Tato částka byla určena jako započitatelné nájemné pro byt žalobkyně. Úřad práce žalobkyni sdělil, že s podklady, které byly použity pro stanovení částky obvyklého nájemného, včetně nájemních smluv, byla žalobkyně seznámena. S odkazem na rozsudek

Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 58 Ad 5/2015, úřad práce zdůvodnil, že nevyužil znaleckého posudku. Uvedl, že žalobkyní doložené náklady na bydlení činí celkem 7 311 Kč. Jedná se o nájemné ve výši 5 000 Kč, služby ve výši 641 Kč a zálohu na elektřinu ve výši 1 670 Kč. Při stanovení nároku na doplatek na bydlení úřad práce zpracoval doložené náklady následovně: nájemné hrazené v celkové výši 5 000 Kč při výměře bytu 34 m² bylo započteno s ohledem k nájemnému v místě obvyklému a velikosti v částce 4 080 Kč, žalobkyní hrazená částka 1 670 Kč za elektřinu byla započtena v plné výši, stejně jako ostatní náklady za služby ve výši 641 Kč, celkem tedy se jedná o částku 6 391 Kč. Výše doplatku na bydlení byla stanovena rozdílem mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na aktuální kalendářní měsíc, sníženou o příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory ve výši 4 941 Kč vyplacený za předchozí kalendářní měsíc a částkou, o kterou příjem osoby (700 Kč), zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí 2 920 Kč, převyšuje částku živobytí, tj. 3 410 Kč.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, opětovně nesouhlasila se způsobem, jakým úřad práce stanovil obvyklé nájemné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017 žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že výpočet stanovení nájemného v místě obvyklého pro lokalitu města Liberec, městskou část Horní Růžodol, byl úřadem práce učiněn správně. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 5. 1. 2016, sp. zn. 58 Ad 8/2016, a zopakoval, že údaje, ze kterých úřad práce vycházel při stanovení nájemného v místě obvyklého pro tržní byty o velikosti do 40 m² v Liberci, městské části Horní Růžodol, ve výši 120 Kč/1m² byly správné, údaje nebyly chybné, nevěrohodné, nejednalo se o byty s extrémními hodnotami. Rovněž nebylo nutné, aby si úřad práce ke stanovení obvyklého nájemného vyžádal znalecký posudek. Žalovaný poté obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-41, s jehož závěry se ztotožnil. Odůvodnil tak, že účelem dávky - doplatek na bydlení je vyrovnání odůvodněných nákladů na bydlení, nikoli pokrytí veškerých faktických nákladů na bydlení bez omezení.

IV. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Spornou otázkou je opětovně způsob, jakým správní orgány stanovily částku nájemného započítávaného do odůvodněných nákladů na bydlení podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.
15. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 12. 2014, *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený*

příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24). Z § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popřípadě nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného bytu.

16. Výkladem posledně uvedeného ustanovení a vývojem právní úpravy „zastropování“ výše nájemného, která se započítává do odůvodněných nákladů na bydlení pro účely posouzení nároku na doplatek na bydlení, se soud již k žalobám podaným žalobkyní opakovaně zabýval.
17. Již v rozsudku ze dne 5. 1. 2015, č. j. 60 Ad 13/2014-21, zdejší soud konstatoval, že z konstrukce obsažené v § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že započtení nájemného pro účely posouzení nároku na dávku doplatek na bydlení je omezeno výší nájemného obvyklého. S cílovým nájemným (s odkazem na zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník) již počítat nelze. Počínaje 1. 1. 2013 je třeba vycházet z výše nájemného v místě obvyklého. Zákon o hmotné nouzi nedefinuje, co je třeba rozumět pod pojmem nájemné obvyklé. Správní orgány nepochybily, pokud s účinností od 1. 1. 2014 opustily dosavadní správní praxi (založenou na nejprve metodické činnosti žalovaného, později na tzv. mapě nájemného - srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-41, či ze dne 29. 1. 2015, č. j. 6 Ads 175/2014-43) a aplikovaly nařízení č. 453/2013 Sb. Toto nařízení bylo sice primárně vydáno k provedení § 2249 odst. 2 občanského zákoníku, jež hovoří o srovnatelném nájemném obvyklém v daném místě a odkazuje na prováděcí právní předpis, ale jeho ustanovení § 7 výslovně počítá s tím, že se dle něj bude postupovat i pro účely stanovení nároku a výše dávek podle zákona o hmotné nouzi.
18. Nařízení č. 453/2013 Sb. konkrétní výši obvyklého nájemného pro jednotlivé nájemní byty a lokality nestanoví, nýbrž upravuje podrobnosti a postup, který vede k určení obvyklého nájemného. Podle § 2 písm. b) cit. nařízení se rozumí srovnatelným nájemným obvyklým v daném místě souhrnná veličina srovnatelných nájemných. Podle § 3 odst. 1 cit. nařízení ke zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě se pro konkrétní byt použijí následující způsoby: a) porovnání posudku znalce o výši obvyklého nájemného, která je pro konkrétní byt považována za srovnatelné nájemné obvyklé v daném místě; b) stanovení na základě prokazatelného doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných. Bližší postup pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě pro účely stanovení nároku a výše dávek podle zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyl zákonodárcem upraven, naopak ustanovením § 7 nařízení byl vyloučen postup podle § 4, § 5 a § 6. K zajištění zmíněného účelu tedy plně vyhovuje stanovení srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě na základě doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

19. V projednávaném případě vycházel úřad práce ze vzorků 4 bytů v dané lokalitě, které znal ze své úřední činnosti. Vzorek tvořily 2 byty o velikosti 32 m², kde nájemné u obou bytů bylo stanoveno částkou 3 500 Kč, byt o velikosti 37 m² s nájemným ve výši 4 600 Kč a byt o velikosti 34,80 m² s nájemným ve výši 4 700 Kč. Nájemné v místě obvyklé pro malé byty do 40 m² bylo stanoveno ve výši 120 Kč/m².
20. Že se při stanovení výše nájemného obvyklého v daném místě pro malometrážní byty jednalo o správný postup, vyslovil krajský soud již v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 58 Ad 8/2016-45, ve kterém se v jiné věci žalobkyně zabýval výší doplatku na bydlení od února 2014. Jeho závěry aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 Ads 178/2017-35 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl:

„[17] Správní orgán prvního stupně při stanovení obvyklého nájemného ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o státní sociální podpoře vycházel z nájemních smluv u vzorku 4 bytů, které se nacházejí ve stejné lokalitě L. (městské části H. R.) jako byt, který si pronajímá stěžovatelka. Jednalo se o tyto byty: 1) byt o velikosti 32 m² s nájemným platným ke dni 1. 1. 2015 ve výši 3.500 Kč, tj. 109,38 Kč za m², 2) byt o velikosti 37 m², s nájemným platným ke dni 1. 3. 2015 ve výši 4.600 Kč, tj. 124,33 Kč za m², 3) byt o velikosti 34,8 m² s nájemným platným ke dni 15. 5. 2015 ve výši 4.700 Kč, tj. 135,06 Kč za m² a 4) byt o velikosti 32 m² s nájemným ke dni 15. 6. 2015 ve výši 3.500 Kč, tj. 109,38 Kč za m². Průměrem uvedených hodnot správní orgán prvního stupně vypočetl nájemné v místě obvyklé na 119,54 Kč za m². Pro stěžovatelkou pronajímáný byt tak určil obvyklé započítávané nájemné ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve výši 4.080 Kč (120 Kč x 34 m²) a z této částky dále vycházel při stanovení doplatku na bydlení.

„[18] Správní orgán prvního stupně dodržel podmínky vyplývající z § 2 písm. a) výše uvedeného nařízení neboť srovnával nájemné placené v tehdy současném časovém období, u bytů srovnatelných co do výměry, nacházejících se ve stejné městské části jako byt, který si stěžovatelka pronajímá, tudíž ve srovnatelném místě. Vzorek byl tvořen 4 byty, tudíž byla splněna také podmínka vyplývající z § 3 odst. 1 písm. b) citovaného nařízení, který požaduje vzorek alespoň 3 srovnatelných nájemných. S tímto vzorkem bytů (podkladem pro rozhodnutí) byla stěžovatelka seznámena. Uvedený způsob, jakým správní orgán prvního stupně stanovil nájemné v místě obvyklé, považuje Nejvyšší správní soud za správný a v souladu s relevantní právní úpravou. Výběr vzorku bytů, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel, není náhodný, jak tvrdí stěžovatelka ale odpovídá výše uvedeným kritériím uvedeným v nařízení vlády. Námitka stěžovatelky, že správní orgán nenaplnil příslušná ustanovení tohoto nařízení, proto není důvodná.

„[19] Vzhledem k tomu, že správní orgány při určení započítávaného (obvyklého) nájemného nepochybily a řádně zjistily skutečný stav věci, nebylo nutno ani v této otázce provádět další dokazování. Nebylo tudíž ani potřeba, aby si soud pro určení započítávaného nájemného vyžádal znalecký posudek, jak se toho stěžovatelka domáhala.“

21. Žalovaný zcela případně v napadeném rozhodnutí na rozsudky krajského soudu odkázal. Shora uvedená argumentace vyvrací námitky žalobkyně, že nájemné obvyklé v daném místě a čase bylo stanoveno úřadem práce netransparentně a nepředvídatelně. Žalobkyni citovanou část rozhodnutí úřadu práce je třeba vnímat v kontextu celého případu. Jde o vyjádření toho, že k odvoláním a předchozím

úspěšným žalobám žalobkyně (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2015, č. j. 60 Ad 13/2014-21), úřad práce opustil svou předchozí praxi, kdy stanovil nájemné obvyklé na základě vzorku cca 30 bytů ve výši 92,16 Kč/m² bez přihlédnutí ke skutečnosti, že u malometrážních bytů je faktická výše nájemného za 1 m² obvykle vyšší. Z ničeho nevyplývá, že by stanovená výše obvyklého nájemného pro malé byty do 40 m² pro lokalitu Liberce, městskou část Horní Růžodol, byla použitelná výhradně pro posouzení nároku žalobkyně na doplatek bydlení a jeho výši. Rovněž je třeba zdůraznit, uváděl-li krajský soud ve vztahu ke zjištění nájemného obvyklého v daném místě a čase, že nelze jeho výši stanovit pro každého žadatele zvlášť ve vztahu ke konkrétnímu bytu, činil tak v reakci na opakované požadavky žalobkyně na určení obvyklého nájemného znaleckým posudkem, který by také zohlednil kvalitu, vybavení a rekonstrukci bytu obývaného žalobkyní. Žalobkyně totiž opakovaně naznačovala, že byt, který obývá, díky svým vlastnostem výrazně vybočuje, a to i cenově, z množiny bytů obdobné velikosti nacházejících se ve stejné lokalitě.

22. Soud opětovně uvádí, že při stanovení započitatelného nájemného ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze bez dalšího zohlednit nájemné prokazatelně žalobkyní hrazené. Úřad práce proto nepochybil, pokud výši skutečně hrazeného nájemného žalobkyní nezahrnul do výpočtu obvyklého nájemného. Jak již soud odůvodnil shora, způsob, jakým úřad práce při stanovení obvyklého nájemného postupoval, byl shledán v souladu s nařízením vlády č. 453/2013 Sb.
23. K námitkám žalobkyně, ve kterých napadala postup pracovnice úřadu práce paní L. V., soud uvádí, že žalobkyni nic nebránilo, aby v průběhu správního řízení postupovala dle § 14 správního řádu a namítala její podjatost, což ale neučinila. Pokud žalobkyně spatřuje důvody podjatosti uvedené úřední osoby v jejím postupu při rozhodování o dávce doplatek na bydlení, je třeba uvést, že důvodem pro vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci není její procesní postup či způsob rozhodování ve věci, i když byl shledán nezákonným, jak tomu v některých případech žalobkyně skutečně bylo.
24. Vzhledem k tomu, že byl postup úřadu práce při stanovení obvyklého nájemného pro účely výpočtu výše doplatku na bydlení shledán správným, nevyhověl soud návrhu žalobkyně na doplnění dokazování znaleckým posudkem. Pro úplnost lze uvést, že krajský soud i Nejvyšší správní soud opakovaně zdůvodnily, proč není na místě vyžádat si znalecký posudek ke stanovení obvyklého nájemného (srov. např. již citovaný rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 58 Ad 8/2016-45).

V. Závěr a náklady řízení

25. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, neboť žalobkyně i žalovaný s takovým postupem soudu vyslovili souhlas.

27. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
28. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. září 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně